

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Τὸ πρῶτό της

Ἡ θαυματοουργὸς γέννησις ἐνὸς 5 καὶ 60.

Εἶχα προχθὲς στή τσέπη μου, οὔτε ὀβολόν.
Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται.
Ἐσκεπτόμην τί νὰ κάμω γιὰ νὰ βρῶ παραδες. Θεοῦ
φώτισις τότε μοῦ ἦλθε ἡ διαβολὸν ἐνέργεια δὲν ἔξυρῶ.
Τοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι ἐσκέφθην νὰ γίνω λωπο-
δύτης.
— Καλὴ 'μέρας σας. Αἰ, ἔχετε τίποτα, καμμιὰ πα-
ραγγελιά; Εἶμαι γιὰ τὴν Τήνο. Λέγω πρὸς τὸν διευ-
θυντὴν τοῦ Μη Χάρεσαι, καὶ μοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος:
— Ἀληθινά; Καὶ πῶς τὸ ἀπεφάσισες;
— Ἔτσι μοῦ κατέβη, θέλω νὰ πάγω νὰ 'δῶ τὰ θαύ-
ματα.
— Καὶ λεπτὰ; Πῶς τὰ οἰκονομῖσες;
— Θὰ πάγω ἀναυλὰ, μετὴν Παρελλήριον.
— Αἰ θέλεις, τίποτα μικρὸ χροτζιλίκι γιὰ τὰ στραβά
ἐξοδα;
— Δὲν θέλω, ἀλλ' ἄς ἦναι. Τί θὰ χάσω;
— Σοῦ φθάνει ἐνὰ 5 καὶ 60;
— Λίγο εἶνε, ἀλλὰ δὲν πειραζει.
Τὸ πέρνω, χωρὶς νὰ 'πῶ οὔτε εὐχριστῶ.
— Λοιπὸν, ἔχετε 'γεία. Βιάζομαι μὴ φύγῃ τὸ βα-
πόρι.
— Κατευόδιο. Καὶ . . . γράψε, καυμένε, τίποτα.
— Οὐ, ἐννοεῖται. Ἀντίο, ἀντίο.

Τὸ δένδρο της.

Τὸ 'πῆρε ὁ ἄλλος, ξεφορτόνουν με!

Στὸ δρόμο γελοῦσα μόνος σὰν σκαρτάδος, ἀποθανυ-
ζὼν τὴν ἐξυπνίδα μου καὶ τὴν ἀρέλειαν τοῦ δώσαντός
μου τὸ 5 καὶ 60, ἀφέλειαν ἀνθρώπου ἐπαγγελλομένου
καὶ τὸν σατυρικὸν δημοσιογράφον.

— Πρέπει, ἔλεγα καθ' ἑκυτόν, τὸ βασιλεῖον τῆς Ἐλ-
λάδος νὰ μετονομασθῇ, βασιλεῖον τῶν κουτῶν.

Δυναμὶ τοῦ 5 καὶ 60 ἀπεφάσισα νὰ πάγω στὸ Φά-
ληρο, νὰ 'δῶ τὴν Φατινίτσα καὶ τὸν Διευθυντὴν τῆς ἀ-
στυνομίας.

Μπαίνω στὸν σιδηρόδρομο χωρὶς νὰ βγάλω εἰσιτή-
ριον.

Εἰς ὑπάλληλος, βρωμάνθρωπος, ἐν ἀγνοίᾳ φαίνεται,
ὅτι δὲν εἶχα εἰσιτήριο, ἔρχεται μαζί μετ' ὧν ἄλλων νὰ
μοῦ τὸ μαζώξῃ κ' ἐμένα.

Ἦθελε ἡ εὐγένεια μου καὶ πρώτη θέσι.

— Τὸ εἰσιτήριόν σας, κύριε παρακαλῶ.

— Καὶ πόσα εἰσιτήρια δίνουν ἐδῶ; Δέκα ἢ χίλια.

Τὸ πῆρε ὁ ἄλλος . . .

— Ἀλλὰ, κύριε, τὰ βαγόνια αὐτὰ εἶναι τῆς σειρᾶς
μου. Ἄλλος δὲν μάζεψε.

— Σοῦ εἶπα τὸ ἔδωκα . . . Ὡ διαβόλε, ἔβηκαμε τὸν
μπελά μας . . . Ἐβρ' γῶ, τί θέλετε σεῖς, μιὰ καταγ-
γελία εἰς τὸν Παρασκευαΐδην, νὰ μάθετε νὰ ἐνοχλῆτε
τοὺς ἐπιβάτας ἄλλοτε . . . Βρὲ μάγκα, δὸς μου μιὰ Πα-

λιγγενεσία . . . Ἐχεις καὶ τὸν Αἰῶνα; φέρ' τον κι' αὐτόν.
Ἀποῦ λέγεις ἡ παροιμία ὅτι καὶ οἱ ἅγιοι θέλουν φο-
βέrais, ὁ φοβερισθεὶς ὑπάλληλος μ' ἀφῆσεν ὁ ἀνθρώπος
ἡσυχόν, μ' ὅλον ὅτι φεύγων ἐγύριζε ἀπὸ 'πίσω του καὶ
μ' ἔβλεπε καλὰ καλὰ κᾷτι τι μουρμουρίζων.

Τὸ τρίτο της.

Ἀναυλὰ ταξίδι καὶ περιποίησι γκράν.

Ἀρίνω τὸν σιδηρόδρομο καὶ μετὰ πάντι γιὰ τὸ Φά-
ληρο στὸν Πειραιᾶ.

— Μωρὲ, θὰ πάγω στὴ Τήνο καὶ ὅπου τὸ βγάλει ἡ
ἄλρη.

Μπαίνω σὲ μιὰ βάρκα.

— Ἀκουσε, βάρκαδῶρε. Θὰ με πᾶς στῆς Παρελλήριον
ποῦ εἶνε γιὰ τὴν Τήνο, θὰ με βγάλῃς, καὶ θὰ σταθῇς
νὰ με περιμένῃς γιὰ νὰ με πᾶρῃς πίσω, διότι θὰ γυρίσω.
Κύτταξε νὰ μὴ μοῦ φτειάσῃς καμμιὰ δουλειὰ καὶ μ' ἀ-
φήσῃς μέσα.

— Μπᾶ, μπᾶ, ἀφεντικό. Πῶς γίνεται. Ὅριστε, ὁριστε.

Καὶ κάρῃ τὰ κουπιὰ φθάνομε στὸ βαπόρι.

Ἀνεβαίνω, καὶ κατεβαίνω στὴ δευτέρα θέσι.

Ὁ καμαρότος ἐπάνω εἰς τῆς φούργιας του δὲν μ' ἐ-
ρωτᾷ.

Ἐκπλόνομαι στὸν καναπέ καὶ φουμάρω σὰν ἄγας τὸ
τσιγάρο μου.

Ὁ βαρκαδόρος, ἐννοεῖται ὅτι ἐπερίμενε στὴ σκάλα νὰ
καταβῶ.

Εἰκνῶ τὸ βαπόρι καὶ ὁ βαρκαδόρος ἀμολᾷται.

Ἀνεβαίνω τότε ἐγὼ ἐπάνω.

— Μισκαρᾷ, φωνάζω, ἄγριος ἀπὸ τὸν θυμὸ, τί μού-
καμες. Ἀχ, καὶ νὰ ἤμουν ἐξω, νὰ σ' ἐτρωγα μετὰ δόν-
τια μου. Θηρίον! Ἰδοὺ τότε νὰ κάμωμε καὶ ταξίδι στὴν
Τήνο χωρὶς νὰ θέλωμε. Μπερμπάτη, στάσου νὰ γυρίσω
μετὰ τὸ καλὸ, καὶ λογαριάζομαστε.

Αὐτὰ τὰ ἔλεγα πρὸς τὸν βαρκαδόρο δυνατὰ νὰ μ' ἀ-
κούσῃ, καὶ κυρίως γιὰ νὰ μ' ἀκούσουν, ὅτι ἐμεῖνα μέσα
κατὰ λάθος.

Τὸ τέταρτο της.

Συνέχεια τοῦ ταξιδεῖου.

Ὅταν ἀριβάρκαμε ἐξω ἀπὸ τὰ φανάρια παρουσιάζομαι
εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον. Τοῦ βγάλω τὸ καπέλο, τοῦ δίνω
τὸ χέρι μου, τὸν χαιρετῶ μετ' εὐγένειας καὶ μ' ἀντιχαιρετᾷ
ἐκεῖνος μετὰ πολὺ περισσοτέρην. Τοῦ λέγω:

— Κύριε πλοίαρχε—τὸν προβίβασα—συνέβη ἐνὰ λά-
θος. Ἦλθα ν' ἀποχαιρετίσω καὶ φίλους μου, καὶ, ἐμε-
να μέσα, μετὰ τὸ βαπόρι, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω Πα-
ρουσιάζομαι λοιπὸν, διὰ νὰ ἴδω τί μέλλει γενέσθαι, διότι,
νὰ ἐξομολογοῦμαι τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχω μαζί μου, παρὰ
ἐνὰ τῶν 5 καὶ 60. Εἶμαι δὲ ὁ συντάκτης τοῦ Ραμπαγᾶ,
ὁ κ. Κλεάνθης Τριαντάφυλλος.

Τί μοῦ ἐμελε ἐμένα ἂν ἐξέθετα ξένο ὄνομα.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ξένου ὀνόματός μου, ὁ κ. ὑπο-
πλοίαρχος,—ἃ ἔχω νὰ κάμω μετὰ τὴν περιποίησι αὐτοῦ
τοῦ ἀνθρώπου ποῦ μοῦ ἔκαμε—μοῦ ξαναδίνει τὸ χέρι του,
μοῦ σφίγγει τὸ δικό μου καὶ μοῦ λέγει:

— Χαίρω πολὺ ποῦ σὰς ἐγνώρισα. Ἄ δὲν εἶνε τίποτε,

δὲν εἶνε τίποτε, μὴ στενοχωρεῖσθε. Ἄ μπᾶ, ἄ μπᾶ. Τόσο τὸ καλλίτερον, θὰ ἰδῆτε, καὶ τὸ πανηγύρι, ὅπως τὸ περιγράφετε. Καθίστε, κ. Κλεάνθη, καὶ πῶς πάει τὸ φύλλο. Τώρα ποὺ ἐγνωρίσθημεν νὰ μοῦ στέλνετε τὸ φύλλο σας, μ' ὅλον ὅτι τακτικῶς τὸ ἀγοράζω. . . Ὁρατο ἦτο ἐκεῖνο τὸ προχθεσινὸ σας ἄρθρο, χωρὶς νὰ σας κολακεύσω. Τὸ ἐπεγράφατε, νὰ δῆς. . . τὸ 'ξεχνῶ. . . πῶς τὸ ἐπεγράφατε;

Ἐγώ, ποῦ δὲν διαβάζω ποτέ μου τὸν *Ραμπλαῖ* ἐξ ὀκνηρίας, τοῦ ἀπαντῶ.

—Ναί, τὸ εἶχα μὲ κομματί ντέρτι γραμμένο καὶ τοῦτο χάριν ἐνός, ἑνα, δύο, τρία κονιάκ ποῦ εἶχα πηλ. Ἐπεγράφετο. . . περὶ. . . τώρα τὸ 'ξεχνῶ κ' ἐγώ.

— Δὲν πειράζει, δὲν βλάπτει. . . Πᾶμε κάτω νὰ πάρωμε τίποτε.

— Περιττὸν. . . ἀλλὰ. . . ἀφοῦ τὸ θέλετε.

Κατεβαίνομε κάτω, στὴ πρώτη θέσι, πέρνομε βερμούτ, κονιάκ, ὁμιλοῦμε περὶ πολιτικῶν, περὶ τοῦ Ἀραβῆ, περὶ τοῦ Οὐέσλεϋ, τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ὕστερον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὁ ὑποπλοίαρχος, —εὐγενὴς ἄνθρωπος πάντοτε—μοῦ ζητεῖ συγγνώμην καὶ ἀνέρχεται, ψιθυρίζας κάτι κρυφὰ στ' αὐτὶ τοῦ καμαρότου, ὅστις ἄρχιζε νὰ μὲ κυττάζῃ μ' ἑνα μάτι σὰν νὰ ἤμουν κανένα περιεργὸν ζῶον.

Ἐμένα ἐκτυποῦσε ἡ καρδιά μου σὰν τοῦ λαγοῦ μὴ τύχει καὶ μὲ μυρίστηκε, καὶ σας ὁμολογῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐπεκατέστην ἀληθῶς εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὴν χάριν τῆς Μεγαλόχαρης.

Τὸ πέμπτο τῆς.

Τσάμπα οὐλα.

— Ὡ κύρ Γιάννη, ἐδῶ καὶ σύ; Μοῦ λέγει ἓνας θεμιπακίτης φίλος μου, λοιπόν, θὰ ἤμεθα συνταξιδιωτῆς. Ἐμαθα πῶς θὰ βγάνῃς τὸν *Παληγάνθρωπο*.

— Μωρὲ, σκάσε. Μὴ μὲ λὲς Γιάννη καὶ περνῶ γιὰ *Ραμπλαῖ*. Ἐπαθα ἓνα μασκαράλικο, σοῦ λέγω, ἐπειτα.

— Τί λὲς, ἀδελφε, καὶ ἂν τὸ μάθῃ ἐκεῖνος δὲν θὰ θυμῶσῃ;

— Καὶ δὲν πάει νὰ θυμῶσῃ ὅσο θέλει; Δίδω ἐγὼ ἓνα παρᾶ;

Τὸ ταξίδην μας ἦτο καλὸ, ἔφαγα, ἤπια, ξαπλώθηκα, συνεστήθην εἰς τὸν πλοίαρχον ὑπὸ τοῦ ὑποπλοίαρχου, μ' ὅλον ὅτι ὁ καμαρότος πάντοτε μὲ κυττάζε μ' ἑνα μάτι, καθὼς καὶ μερικαῖς κυρίαις ποῦ ἤκουσαν τὸ ὄνομά μου, μία μάλιστα ξεπεταχτὴ δεσποινιδεσποινὶς φιλαρέσκως μειδιῶσα ἔλεγε πρὸς φίλῃν τῆς κρύπτουσα τὸ προσωπάκι τῆς τὸ ροδοκόκκινο ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν βεντάγια τῆς:

— Σῶπα, νὰ μὴ μάς ἀκούσῃ ὁ *Ραμπλαῖ* καὶ μάς περάσῃ στὸ φύλλο.

Ἐν τούτοις ἐφθάσαμε στὴ Τήνο.

Ὅταν ἀράξαμε ἕκαστα τὸν σταυρὸ μου.

Ἐδῶ τώρα νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ τὰ καταφέρομε.

Καὶ πρῶτος πρῶτος ὁ βαρχαδόρος γιὰ νὰ μὲ βγάλῃ ἐξω μοῦ ζητοῦσε ἓνα κόσμο παράδες, ὥς νὰ εἶχε πληροφρηθῇ, ὅτι τοῦ ἐν Πειραιεὶ συναδέλφου του τὴν εἶχα φτειάσει καὶ ἤθελε νὰ μὲ ἐκδικηθῇ.

Ἄνοιξα φιλονικία. —Ὅχι τόσα θὰ μοῦ δώσης, —ὄχι τόσα θὰ σοῦ δώσω. —Ὅχι δὲν μὲ συμφέρει. —Αἱ δὲν μοῦ συμφέρει καὶ μένα!

Στὴ φιλονικία ἐπάνω νὰ ὁ πλοίαρχος ἀπὸ πίσω μου!

Τὸν ντράπηκα τὸν ἄνθρωπο. Καὶ μοῦ λέγει:

— Τί κάμετε; Θὰ βγοῦμε ἐξω μαζὺ μὲ τὴν βάρκα τοῦ ἀτμοπλοίου.

— Ὡ, εὐχαριστῶ, δὲν εἶνε δυνατόν τοῦτο, ἐγώ, ἄ μπᾶ, θὰ περιτρέξω ὅλην τὴν πόλιν. εἶνε ἀνάγκη νὰ ἰδῶ, νὰ γράψω, ποῦ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, δὲν εἶνε δυνατόν, καὶ μάλιστα πολὺ ἐβράδυνα, βιάζομαι.

— Δύο ναῦταις στὴ βάρκα, αἰέτως τὸν κύριον καὶ νὰ μείνῃ ἐξω ἡ βάρκα νὰ τὸν περιμένῃ, νὰ τὸν παραλάβῃ. Καὶ πρὸς ἐμὲ στρεφόμενος — Τὸ μεσημέρι σας περιμένω νὰ γευματίσωμε, ἐξω δὲν θὰ ἔρῃτε τίποτα, εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα, εἶνε, . . . ἐλεεινότης.

Μπαίνω στοῦ βυπορίου τῇ βάρκῃ καὶ βγαίνω ὡς καπὶ τὰν πασῶς ἐξω. Ἐν τιμῇ καὶ παρατάζει.

Ἑκτο τῆς.

Φούσκωσε τ' ἀγίασμα.

Ἐως ἐδῶ καλὰ πᾶμε.

Βγαίνω ἐξω, μόνον ποῦ εἰς τὴν ἀπόδοσίν μου δὲ μοῦ σηκῶσαν τὰ κουπιὰ οἱ κωπηλάται, ὥς νὰ ἤμουν ναυαρχος.

Πρῶτος διὰβολος ποῦ βρέθηκε μπροστά μου ἦτο ἓνας κουτσός, ἀνάπηρος, ὅπως θέλετε, καὶ τί νομίζετε, μοῦ ζητεῖ ἐλεημοσύνην! Φαντασθῆτε. Τοῦ εἶπα ὁ θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ καὶ τράβηξῃ τὸν δρόμο μου. Μπορεῖτε νὰ τὸ πιστεύσετε; Εἰς πέντε βημάτων ἀπόστασιν τὸν εἶδα καὶ περπατοῦσε, ὁ κατεργάρας, μὲ δύο ποδάρια, καὶ καλλίτερα ἀπὸ μέ. Θαῦμα. Τίς ξέρει τί πρωτοκλέφταρος θὰ ἦτο.

Τραβῶ ἔσα στὴν Μεγαλόχαρη. Κόσμος καὶ κακός. Μὲ πᾶτησαν, μὲ ξεποδάριξαν, μ' εὐχαλιν τὰ νύχια, μὲ πέθαναν, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐξεδικήθην ἐναντίον ἐνός γυναικεῖου φουστανιοῦ, τὸ πᾶτησα, τὸ ξύλωσα, τὸ ἔσχισα καὶ χῶθηκα στ' ἀγίασμα.

Φούσκωσε! φούσκωσε!

Τί ἦτο; Λέγουν πῶς τὸ πηγάδι εὐχαζε νερό, πῶς ξεχείλισε, στραβοί, κουτσοί, παράλυτοι, κουφοί, μὲ μισὸ ποδάρι, χωρὶς αὐτιά, ὅλοι πέσαν μπρούμυτα καὶ προσκυνούσαν.

Ἐκεῖ ποῦ ἔχασκα ξεσκούφωτος ἀπὸ εὐλάβεια, μοῦ κατέβη μία ἰδέα μ' ὅλην τὴν συγκίνησιν ποῦ εἶχα.

Χώνω τὸ χέρι μοῦ στὴν-τάσπη. Ὡ θαῦμα θαυμάτων! Τὸ 5 καὶ 60 μοῦ εἶχε γίνεαι ἄφραστο, ἔκαμε φτερά καὶ πέ-αξε.

Μὰ, γιὰ μένα Βαγγελίστρα μου, ἔκαμες αὐτὸ τὸ θαῦμα; Μὰ καὶ δῶ μέσα στὸν ἱερόν σου ναὸ νὰ ὑπάρχουν κλέφταις; Ὑποπτεύθην μήπως κανέναν ἐπίτροπος μοῦ ἔφτειασε αὐ-τὴ τὴ δουλειᾷ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ κολαστῶ, εὐχαλὰ αὐτὴ τὴν σατανικὴ ἰδέαν ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.

Ἑβδομὴ τῆς.

Τὸ δρέσιμο.

Ἐερετε πῶς οἱ Τηνιακοὶ κατὰ τὰ πανηγύρια τῆς Μεγαλόχαρης μεταβάλλουν τὰ σπήτια των εἰς πανδοχεῖα. Μπαίνω σ' ἓνα. Εἶχε σουρωπώσει πλέον. —Φέρε, καλὴ σπέρα σας, νὰ φάγω καὶ στρώσετέ μου ὅ,τι καὶ ἂν ἦναι, νὰ κοιμηθῶ.

Μοῦ συνέβησαν καὶ τὰ δύο. Ἄ εἶναι πολὺ περιποιη-
τικοὶ οἱ Τηνιακοί, ἀμα ἔχουν ἐλπίδα νὰ πληρωθοῦν.
Ἔστρωσαν στρωματσάδα. Ὅλοι στὴν ἀράδα. Σπιτίσοι
καὶ μὴ σπιτίσοι ἐπέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε σὰν ἀρνάκια.

Τὰ μεσάνυχτα ξυπνῶ. Φῶς ὑπῆρχε, καὶ τί βλέπω καὶ
τί νὰ δῶ; Στὸ πλάι μου ἓνα θεοκόριτσο τοῦ σπιτονοι-
κοῦρη. Τὸ βλέπω. Κοιμότανε... ξέρετε πῶς κοιμῶν-
ται ἡ γυναῖκες. Μὲ πιάνουν τὰ δαιμόνια μου. Ἀπὸ τὴν
ἀπελπισία μου, χῶνω τὸ χέρι μου στὴ τσέπη—ἐκοιμήθην
μὲ τὸ γελέκι,—καὶ ἔβρισκω, ὦ τοῦ θαύματος, τὸ 5, καὶ
60. Τὸ εἶχα τρυπώσει εἰς τὴν ἐπάνω τσέπη, ἐνῶ εἰς τὴν
φουσκωμά τοῦ ἀγιάσματος τὸ γύρεμα στὴ κάτω. Φευγὶὸ
παιδιά. Ὅλη τὴν νύκτα τὴν ἔφαγα στὸ ποδάρι. Τὸ
πρῶτὸ μπαρκόρομο. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἐπλήρωσα. Δηλαδή
εἶπα τοῦ βαρκαδόρου ν' ἀνέβῃ ἐπάνω νὰ τὸν πληρώσω
γιατί εἶχα ὅλο χονδρὰ ἐπάνω μου, ἁκτοστάρικα καὶ ἰ-
μασκαρᾶς δὲν ἀνέβῃ, ἢ ἂν ἔπραξε τὴν κακοήθειαν αὐτὴν,
δὲν μὲ βρῆκε, διότι εἶχα μανταλωθῇ στὴ κοκέτα.

Ἐφθασα στὸν Πειραιᾶ μὲ τὰς αὐτὰς περιποιήσεις καὶ
κάτι παραπάνω.

Ὅταν ξεμπακαρίστικα μὲ τὸ καλὸ, ἐγύρισα καὶ εἶδα
τὸ βαπόρι, μοῦ ἔφανε ὅτι ὁ καμαρότος ἀκόμη μ' ἔβλεπε
μ' ἓνα μάτι.

Τὸ τελευταῖόν της.

Πῶς ἔβρισκομαι εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τώρα θὰ ἐρωτήσετε, πότε πῆγα στὴ Τῆνο, πότε γύ-
ρισα, πῶς εἶδα ὅλα αὐτὰ τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα θὰ γί-
νουν σήμερα καὶ θὰ σᾶς τὰ πωλοῦν γιὰ μιὰ πεντάρα στὸ
δρόμο ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Παναγίας ὅτι ἔκαμε ὅσα θαύματα
θὰ διαβάσετε, καὶ πῶς πρόφθασα νὰ σᾶς τὰ περιδια-
γράψω.

Αἱ αὐτὸ εἶναι θαῦμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε ὄχι πλέον ἢ
Μεγαλόχαρη, ἀλλὰ ὁ

Παλῆνθρωπος.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

[ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΓΩΓΙΚΟΥ ΜΑΣ]

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθμοῦ)

Ἦναι ἀληθές ὅτι στρατιωτικὸς ἐξ ἐπαγγέλματος δένειμα,
καὶ ὅμως εἶχον τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ τι νέον θὰ ἡδύ-
ναμην νὰ μαθῶ ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν φρουρίων τοῦ
Κιελ. Δυστυχῶς εὗρον τὰς πύλας πανταχοῦ κεκλεισμένας,
καὶ τὴν εἴσοδον ἀπηγορευμένην. Ἐπέμεινα... ἰκέτευσα...,
ἀδύνατον. Γερμανὸς τις ἀξιώματικὸς, ἀπορῶν ἐπὶ τῇ
ἐπιμονῇ μου, μοὶ λέγει λίαν εὐγενῶς. «Κύριε, γινώσκετε
βεβαίως ὅτι ἡ εἴσοδος Γερμανικῶν φρουρίων δυσκόλως
ἐπιτρέπεται εἰς ξένους στρατιωτικούς, ἐὰν δὲ, ὡς λέγετε,
δὲν ἦσθε στρατιωτικὸς, νομίζω ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇτε νὰ
κατανοήσετε τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σκοπιμότητα τῶν φρου-
ρίων μας..., θὰ ἦναι δι' ὑμᾶς ἄγραφος χάρτης... παρα-
καλῶ μὴ παρεξηγήσετε τοὺς λόγους μου....., θέλω ἀπλῶς

νὰ σᾶς εἶπω ὅτι χρειάζεται εἰδικότης καὶ...» Ἡ τελευταία
αὕτη λέξις μὲ διέθετε κἀκίστα· εἶναι λέξις πάντοτε δύ-
σπηος δι' ἑλληνικὰ ὦτα. Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ὡς «λαὸς
εὐφυῆς» ἀποστρεφόμεθα τὰς «Εἰδικότητας»· ἡ εἰδικότης
εἶνε λέξις κενή,.... τρόπος τοῦ λέγειν...., ἀσπίς ὅπισθεν
τῆς ὁποίας περιορισμένοι νόες πειρῶνται νὰ κρύψωσι τὴν
ἄδυναμίαν των· ἡμεῖς ἄνευ εἰδικότητος ἀντιλαμπανό-
μεθα...., ἐννοοῦμεν τὰ πάντα· εἴμεθα τῶν ἐγκυ-
κλοπαιδικῶν.... ἦτοι εἰδικοί, ἀλλὰ δι' ὅλα. Ὑποθέσατε
ὅτι πρόκειται περὶ κατασκευῆς σιδηροδρόμων ἐν Ἑλλάδι.
τινὲς ἴσως οὐδέποτε ἐταξείδευσαν διὰ σιδηροδρόμου (ἐκ-
τὸς τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ) καὶ ὅμως εἶνε ἱκανοὶ
νὰ πείσωσιν οὐ μόνον τὸ ἀκροατήριόν των, ἀλλὰ καὶ νὰ
πεισθῶσιν σχεδὸν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὅτι ὁ σιδηροδρόμος πρέ-
πει νὰ κατασκευασθῇ στενός· ἄλλοι δι' ἄλλους λόγους ἔ-
χουσιν ἄλλο γούστο...., τὸν θέλουσι πλατύν· ἐνῶ τρίτοι
ἀντιφωνοῦντες εἰς ἀμφοτέρους «τοὺς προκλήσαντας»
τὸν θέλουν καὶ πλατύν καὶ στενόν. Ἐν Ἑυρώπῃ, προκει-
μένου περὶ τεχνικῶν ζητημάτων, καταφεύγουσιν αἱ Βρυ-
λαὶ εἰς Ἐπιτροπὰς συνισταμένας ἐξ «Εἰδικότητων», ὧν
τὰς ἀποφάσεις κατόπιν ψηφίζουσι σχεδὸν κατὰ τύπον.
Τούτο ὅμως συμβαίνει διότι ἐνταῦθα ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα
ὅτι ἡ ἀλήθεια κατὰ πάσαν πιθανότητα κεῖται ἐν τῇ λο-
γικῇ καὶ τῇ ἐμπειρίᾳ, ἐνῶ ἐν Ἑλλάδι ὅπου ὁ Συνταγμα-
τισμὸς καὶ ὁ Κοινοβουλευτισμὸς ἐφθασαν τὴν Ζενίθ τῆς
ἐαυτῶν ἀναπτύξεως, ἡ ἀλήθεια κεῖται καὶ πρέπει ἀναγ-
καίως νὰ κῆται ἐν τῇ πλειονοψηφίᾳ.... «ἐν τῇ Κυριαρχίᾳ
πλειονοψηφίας τοῦ κυριάρχου Λαοῦ».

Τοιαῦτα διαλογιζόμενος ἐπέστρεψα περὶ τὴν 8ην τὸ
ἐσπέρας εἰς Κιελ. Τὸ ἀτμόπλοιον ἀνεχώρει περὶ τὸ με-
σονύκτιον εἰς Korsoer, ὥστε εἶχον ἀκόμη 4 ὥρας εἰς τὴν
διαθεσὴν μου. Καθ' ὑπόδειξιν κλητῆρός τινος εἰσέρχομαι
εἰς κατὰστήματι—κατὰ τὸ λέγειν τοῦ κλητῆρος, τὸ ὡ-
ραιώτερον ἐν Κιελ—ὅπου ἐδίδετο μουσικὴ συναυλία, ὑπὸ
τῆς ὀρχήστρας τοῦ θωρηκτοῦ «Kaiser Wilhelm»· κάθη-
μαι ἐπὶ τινος καθίσματος, καὶ στρέφω νὰ φωνάξω τὸν
Κέλνερν (garçon). Ἐνώπιόν μου ὅμως ἵστατο ἡδὴ ἀνὴρ
τις, ἴσως τεσσαρακοντούτης, τοῦ ὁποίου ἡ πλήρης σοφά-
ροότητος καὶ ἀξιοπρεπείας ἐπιβάλλουσα μορφή, μοὶ πρού-
ξενησεν οὐ σμικρὰν αἰσθησιν. Φαντασθῆτε ἐπὶ στιγμὴν
ῤῥίνα ῤῥωμαϊκὴν, μύστακα καὶ πώγωνα ἐπιμελῶς ἐξυρτισμέ-
νους, ἀνεπακισθήτως ὡχρὰς παρειὰς κεκοσμημένας ὑπὸ
ξανθῶν παραγναθιδῶν, μηχανομένων μέχρι τῶν ὠμων,
τόσον δὲ πρὸς ἀλλήλας συμμέτρων, ὥστε σχεδὸν ἔτεινα
νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν τριχῶν τῆς ἐτέρας εἶνε
ἴσος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν τριχῶν τῆς ἄλλης· ὀφθαλμούς
σπινθήροβολοῦντας ἐξ εὐφυίας καὶ ὅμως πλήρεις μεγα-
λείου, καὶ τέλος κόμην ὀλίγον ἀραιάν, διχαζομένην ἀπὸ
τοῦ ἐλαφρῶς πλὴν λίαν αὐστηρῶς ἐρρυτιδωμένου μετώπου
μέχρι τοῦ τραχήλου εἰς δύο ἴσα μέρη προσθέσας εἰς
ταῦτα μέλαν ἀμεμπτον φράκον, λευκότατον ὑπακίμισον
καὶ λαμπρότητα καὶ ἔχετε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄτομον.
Τί ἔλειπεν εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ εἶνε διπλωμά-
της;.... καλλίτερα νὰ μ' ἐρωτήσητε τί δὲν ἔλειπε.... Δὲν
ἔλειπεν ἐν κατάλευκον χειρόμακτρον ὅπερ ἐναλλάξ ἔφε-
ρεν ὑπὸ μάλης δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ, ἐνῶ ταυτοχρόνως μετὰ
θαυμαστῆς ἐλαστικότητος ταλαντευόμενος ἐπὶ τοῦ ἀρι-
στεροῦ ἢ δεξιοῦ ποδός, μοὶ ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν.

— «Μίαν μπίραν;»

— «Τὸν κατάλογον...» ἀπεκρίθη «μήπως ἔχετε ἄλ-
λο τι ποτὸν ἐκτὸς μπίρας;»